

SARAH
HARMANOVÁ

Ostatní matky mě nesnáší

Neodolatelně vtipný román o tom,
co všechno jsou mámy ochotné
udělat pro svoje děti.

host

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

All the Other Mothers Hate Me
Copyright © 2025 by Sarah Harman
All rights reserved
Translation © Jitka Švubová, 2025
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2873-8 (PDF)
ISBN 978-80-275-2874-5 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2875-2 (MobiPocket)

Jackovi, mému nejlepšímu klukovi

PROLOG

Ten kluk, co se pohřešuje, je desetiletý Alfie Risby, a abych pravdu řekla, je to pěkný hajzlík.

Chápu, že mluvit takhle o dítěti, navíc ve chvíli, kdy je nezvěstné, je dost hrůza. Jenže — a nejsem na to kdovíjak pyšná — kdybych si měla v Dylanově třídě vybrat jednoho kluka a nechat ho za bílého dne zmizet, Alfie by na mém seznamu zaujímal první místo.

Jsou zkrátka děcka, co byste nejradši praštili, a Alfie byl jedním z nich. Snad kvůli svým světle zrzavým vlasům — to-muhle odstínu se říkávalo jahodová blond. Nebo za to mohly ty jeho nanicovaté oči, světle hnědé jako rozinky. Případně špičaté zuby, co mu dodávaly vzezření fretky.

S tou špičatostí nepřeháním: loni pokousal svou chůvu Cecilii tak, že si to musela nechat zašít. Když ho pak odpoledne chodila vyzvedávat, ještě pár týdnů si pevně svírala zafačované předloktí a vypadala jako smutný přízrak.

Jednou jedinkrát, když jsem se nabídla jako rodičovský dozor na školním výletě — třídním pikniku v Hampstead Heath — se ke mně Alfie přes talíř párků naklonil a s naprostou samozřejmostí, jako bychom byli dva dospěláci, co spolu klábosí někde u baru, mi oznámil, že se mu „ty moje štetkovský nehty fakt líbí“.

A pak tu byla jeho rodina. Nebyli to jen tak ledajací boháči ze St. Angeles. Hráli úplně jinou ligu.

„Tí doma přehazují peníze vidlemi,“ pošeptala mi jedna z matek, když jsme spolu během letošní jarní charitativní akce úhledně rovnaly sušenky na malé plastové tácky.

Pokud bych ale měla být upřímná, mé pocity vůči Alfii neměly s jeho vlasy, zazobaností ani fretčími zuby nic společného. Kdepak. Moje averze pramenila výhradně z faktu, že se k Dylanovi, mému jedinému, předčasně vyspělému synovi, choval jako k nějakému hmyzu, který je třeba rozmáčk-nout.

A moje dítě nikdo rozmačkávat nebude.

Shepherd's Bush, Londýn
PÁTEK, 7.45

Když se probudím, v hlavě mi pořád dokola zní jedna písnička od Girls' Night. „Zemětřas“ se, popravdě řečeno, nikdy nestal trhákem, v jaký hudební vydavatelství doufalo. Moc nepomohlo, že ve stejném týdnu, kdy náš singl vstoupil do éteru, zasáhl jižní Kalifornii ničivý otřes o síle 8,9 stupňů, zbořil několikapatrové parkoviště jako domeček z karet a v troskách uvěznil 346 lidí. I tak je to ale pořád moje oblíbená písnička.

*Jsi jak malý zemětřesení,
desítka na škále trápení.
Prý je to jen dočasný loučení.
A pak si klidně pláchneš s tou děv—*

Broukám si pod peřinou a představuju si, že zpívám pro vyprodaný stadion ve Wembley. Místo toho mě ale čeká vložná sprcha v přízemní polovině viktoriánského řadového domku. Ani mi ten zatracený barák nepatří celý.

„Dylane!“ zavřeštím. „Vstávat! Přijdeš pozdě do školy!“

Ve dveřích se objeví můj syn, oblečený od hlavy až k patě, včetně školní čepice a kravaty.

„Ha ha, mamí, fakt vtipný.“ Obrátí oči v sloup a vtiskne mi do ruky plechovku vychlazeného redbullu.

Trochu si z ní usrknu. Tím mám náš každodenní ranní rituál odbyty a zase si přetáhnu teplou přikrývku přes obličej.

„No ale teď vážně, nemohli bysme dneska přijít včas?“ naléhá na mě můj syn. „Paní Schulzová říkala, že autobus tentokrát nebude na nikoho čekat.“

V myslí mi vytane mlhavá vzpomínka na lísteček s návratkou, kam jsem tužkou na oči v barvě lilku načmárala svoje iniciály a zaškrtnla políčko „Nemohu se zúčastnit jako doprovod“.

„Kvůli té exkurzi?“ zamumlám zpod peřiny.

„Jo. Mokřadní centrum. Pozorování ptáků. Můžeš už, prosím tě, vstát?“

„Jasně. Těšíš se?“ Snažím se získat trochu času, ale Dylan pospíchá ještě víc než obvykle. Třeba to znamená, že už ta šikana konečně přestala.

Obrátí ke mně prosebné zelené oči. „Nemohl bych dneska jít prostě sám?“ nadhodí, a je to napůl otázka, napůl zaškňourání.

Znovu si z obličejů stáhnou peřinu. Skrz rolety dovnitř proudí tlumené pozdně podzimní světlo a bodá mě do sítnic. Násilím se přinutím zaujmout vzpřímenou polohu. Proč musí být ráno takové světlo?

„Dylane. Tohle už jsme přece probírali. Je ti deset. Nebudeš chodit do školy sám. Chceš snad skončit u nějakého chlupatého pedofila ve sklepe? Co? Chceš snad zbytek života strávit —“

„Tady se říká suterén, mami,“ přeruší mě. „Sklep říkají jenom Američani.“

To, jak při slově „Američani“ nakrčí nos, je pro mě jako rána sekerkou přímo do srdce.

Vyzunknu zbytek redbullu a odhodím plechovku směrem ke slibně se rozrůstající sbírce na prádelníku. Dylan vztekle zírá na hromadu prázdných plechovek, jako by to snad byly vyřazené uranové tyče.

„Dáš je pak zrecyklovat, vid? Hliník je jeden z energeticky nejnáročnějších materiálů na planetě. Pan Foster mi pouštěl dokument —“

„Ted' ne, ty grínpisáku. Nebo přijdeme pozdě.“

Dylan zasténá a vyrazí do kuchyně. „Fajn,“ povzdechne si. „Ale mami —“ donese se ke mně z chodby jeho hlas. „Nemůžeš si dneska prosíím vzít něco normálního? Jako ostatní mámy?“

Vrhnou rychlý pohled na svoje tričko z turné Girls' Night v roce 2008. Ze všech triček naší kapely ho mám nejradši. Pochází z raného období, ještě před tím debaklem s Rose. Na přední straně má potisk s fotkou mého mnohem mladšího obličeje, vzadu je velkými písmeny jako na fotbalovém dresu vyvedené moje jméno: FLORENCE.

Přetáhnou si pohoršlivý svršek přes hlavu a z hrdla se mi přitom vydere taurinem šmrncnuté říhnutí. V hromádce prádla na podlaze mě upoutá jasně oranžové tílko nad pupík. „Jasná páka, hochu.“

2

Shepherd's Bush PÁTEK, 7.58

Vzduch venku je průzračný a studený, právě totiž nastalo ono krátké ohavné období uprostřed listopadu, kdy už se čas posunul o hodinu zpátky, ale ještě nezačaly vánoční večírky.

Dylan přede mnou peláší k hlavnímu vchodu a batoh se mu klimbá na jednom rameni. Pan Foster, náš soused a již zmíněný fanda dokumentů o hliníku, stojí před svým domem a hází do kontejneru na tříděný odpad zavařovačky. Dylan mu nadšeně zamává. Mně trochu zacuká v obličeji. Vůbec mě netěší, že nejlepším kamarádem mého synka je místní šestasedmdesátiletý ekologický fanatik. Ještě menší radost mám, že neustále strká Dylanovi jako krmení pro želvu živé cvrčky. Tuhle bitvu ale svedeme jindy.

„Vida, Florence,“ vzhledne pan Foster od hromádky sklenic. „Viděla jste ten —“

„Vlastně teď máme docela naspěch,“ houknu za běhu přes rameno. Jestli Dylan ten autobus zmešká, pěkně si to odskáču.

Pan Foster si cosi zabručí pod vousy a vrátí se ke svému kontejneru. „Jistě. Nebudu vás zdržovat.“

Čím víc se blížíme k Dylanově škole, tím častěji důvěrně známé stánky s rychlým občerstvením a sázkové kanceláře ustupují bio řeznictvím a nóbl vinotékám. Po chvíli už míváme obrovitánské bílé rezidence, v nichž sídlí uzbecká ambasáda a rodina Beckhamových. Dylanova škola je jen pár bloků odsud, ukrytá na konci slepé ulice.

St. Angeles je sto padesát let stará chlapecká příprava, umístěná v rozlehlém viktoriánském panském sídle, které jako by vypadlo z některého Dickensova románu. Jediným ústupkem moderní době jsou nepatřičně jásavé modré vstupní dveře, ve spěchu přemalované v dobách, kdy budovu před několika lety získala do vlastnictví akciová společnost a pokusila se ji násilím přenést do jednadvacátého století.

Ranní nástup do školy svou propracovanou choreografií připomíná severokorejskou vojenskou přehlídku. Přísně se tu dodržuje pravidlo zákazu vjezdu, takže se všichni rodiče — bez ohledu na svou důležitost a zaneprázdněnost — nejdříve ze všech sil snaží urvat parkovací místo někde na ulici o pár bloků dál, a pak se k impozantní kovové bráně přesouvají překně po svých jako poutníci na cestě do Mekky.

Než dorazíme na místo, zástup prosebníků už se vine i za roh. Jdeme sice pozdě, ale ne superpozdě. Dylan ten autobus nezmešká a já zase stíhám svou další, životně důležitou schůzku. Musím jen nějak proklouznout paní Dobbinsově, nové vedoucí „pastorační péče“. Jejím telefonátům se úspěšně vyhýbám celé týdny. Ať už mi chce cokoli, nebude to nic dobrého.

Dylan a já se zařadíme za Allegru Armstrong-Johnsonovou a jejího neduživého synka Wolfieho. Udržuju si od ní uctivý odstup a doufám, že se neotočí. Nebylo by fér nazývat tuhle ženskou svou Nemesis — ta pocta už náleží Hope Grüberové —, a navíc Allegru neznám dost na to, abych ji mohla kloudně nenávidět. Je to ale jedna z matek ze St. Angeles, které obcházím velkým obloukem. Taková ta, co má zářivě lesklé hnědé vlasy, je členkou soukromého sportovního klubu Hurlingham a vlastní koňskou farmu o rozloze skoro kilometru čtverečního v Norfolku. Její manžel Rupert se žije psaním Churchillových životopisů. Tahle práce nejenže prý doopravdy existuje, ale dokonce si díky ní může rodina dovolit bydlení v nóbl domě u stanice South Kensington.

„Zase pozdě, Florence?“ zakvoká Allegra a je u toho samé veselí a falešná zdvořilost.

Vzhlednu k ní. Dnes ráno si nasadila máslově žluté jezdecké boty od Hermèse, kabát Barbour a neskutečně samolibý výraz. Její anorektický vipet, navlečený do prošívané vestičky, volně pobíhá kolem.

Když neodpovím, stiskne Allegra rty a poměrně nahlas prohlásí: „Ty ses ale nastrojila. Máš pak nějaké velké plány?“

Cosí v jejím tónu způsobí, že si připadám jako děcko pozvané na kobereček do ředitelny. Tím spíš, že jsem o celé desetiletí mladší než většina matek ze St. Angeles — žádná z nich se totiž nenechala omylem zbouchnout ve dvaceti.

Allegrinu otázku nechám bez odpovědi a poplácám jejího šeredného psa po hlavě. „Hodný Wolfie.“

Trhne sebou. „Wolfie je můj syn,“ zamračí se na mě. „Ne pes.“

Začnu si polohlasem pobrukovat úvodní slova písničky „You’re So Vain“. Už jsem skoro u refrénu, když mě Dylan probodne vražedným pohledem.

„Mami!“ zasyčí. „Nech toho!“

„Čeho?“ otázu se nevinně. „Carly Simonová je klasika!“

Měla bych být na Allegru hodná. Ve skutečnosti je to tady v St. Angeles ohrožený druh: nefalšovaná Britka. Většina lidí jako ona — bez šlechtického titulu a manžela s investičním fondem — už se dávno uchýlila do Surrey. Je to zkrátka zvláštnost tohoto koutu Londýna: žije tady exotická směsice lidí z celého světa s tajuplnými zdroji příjmů. Popravdě řečeno tu máte větší šanci narazit na bahrajnského prince nebo řeckou dědičku lodařské společnosti než na někoho, řekněme, z Yorkshiru. Před jistou dobou se proslýchalo, že v St. Angeles té zbývající hrstce britských žáků sníží školné — cosí na způsob stipendia pro sociálně slabé studenty. Úplně přitažené za vlasy to není. Zahraniční rodiče by rádi věřili, že když pošlou děti do školy ve slamáku a podkolenkách, poskytnou

jim „autentickou“ zkušenost s anglickou kulturou. Pokud by i všichni ostatní žáci pocházeli z Melbourne, Paříže, Hongkongu nebo Helsinek, nemělo by smysl měnit vzdělání svého potomka v nostalgický britský maškarní bál.

Osobně se domnívám, že celá tahle anglická posedlost školami je směšná. Tam, kde jsem vyrůstala já, v narvaném dvoupokojovém bytě na sluncem rozpáleném chodníku kousek od Orlanda na Floridě, děti prostě chodily tam, kam to měly z domova nejbliž. A dospělí chlapi rozhodně netrávili celou večeri snahou zjistit, kde jejich hostitel pochytil násobilku.

Být to na mně, navštěvoval by Dylan základku o ulici dál od našeho bytu a já bych si každé ráno mohla pětadvacet minut přispat. Když jsem se o tom ale zmínila svému bývalému manželovi Willovi, spustil takový povyk, jako bych chtěla Dylanovi upřít formální vzdělání a nechat ho příštích deset let tvrdě dřít v zemědělském družstvu. Will je totiž kluk ze St. Angeles a trval na tom, že Dylan tam bude chodit taky.

„Fajn,“ pokrčila jsem ramený. „Ale platíš to ty.“

A je fakt, že ta uniforma je vážně roztomilá.

Když dorazíme k přední bráně, obdaří nás zástupkyně ředitele, přestárý brontosaurus jménem paní Schulzová, upjatým úsměvem.

„Dobré ráno, Dylane,“ pozdraví škrobeně a zpod helmy šedivých kudrlin zamžourá na mě. Obléká se přesně jako paní Doubtfireová a je slabě cítit naftalínem.

„Hezky se dneska bav, rošťáku!“ zavolám na Dylana, než projde branou a zmizí mi v moři dalších kluků, oblečených do stejných sak. „Pěkně jim všem vytří zrak!“

Paní Schulzová stáhne obličej v bolestné grimase. „Paní Palmerová,“ kývne na mě.

„Grimesová,“ připomenu jí. „Palmer je jen Dylan. Po tátovi.“

Zamrká na mě zpoza obrouček kulatých brýlí. „Jistě,“ odvětí bezvýrazně. Jako kdyby mě snad posledních pět let nepotkávala každé ráno. „Přijměte mou omluvu. Hezký den přeji.“

Spěchám pryč od brány a silou vůle se snažím zařídit, aby se nikde neobjevila paní Dobbinsová. Kousek ode mě krmí Hope Grüberová, předsedkyně sdružení rodičů a přátel školy, Farzanah Khanovou a Cleo Risbyovou fascinující historikou o tom, jak úžasných výsledků dosáhlo jedno z jejich trojčat na přijímacích nanečisto ve Škole svatého Pavla.

„Nesháněli jsme si ani žádné doučování!“ chvástá se a usilovně pomrkává falešnými řasami.

Hope je snaživka z Brisbane, která se ze všech sil pokouší šplhat po společenském žebříčku. Než se seznámila se svým manželem, o třicet let starším rakouským realitním magnátem, byla to nepříliš úspěšná katalogová modelka a žila nad obchůdkem s fish and chips na Goldhawk Road. Po mém odchodu z Girls' Night se naše cesty nějakou dobu protínaly. Nikdy jsme sice nebyly kamarádky, ale žily jsme paralelní životy: nákupy v Primarku, pařby v klubu Fabric a neustálé vyhlížení další dobré věci, co nás v životě potká. Rozdíl je jen v tom, že Hope se jí dočkala.

Dnes má tři syny, řídí pastelově modrý bentley s espézetkou na míru ve znění M4M1NA a na instagramu se označuje výrazy jako #Modelka, #Filantropka a #Velkášéfka. Pořád má ale přízvuk jako lůza a na to, aby plně zapadla mezi vyznavačky nenápadného luxusu, nosí až příliš mnoho věcí s leopardím vzorem. Přesto se dokázala matkám v St. Angeles zavděčit, protože je horlivá s velkým H. Potřebujete zorganizovat charitativní galavečer nebo dobročinný prodej domácího pečiva? Hope je přesně váš člověk. Určitě taky není na škodu, že mají s Karlem Theodorem v záloze osmipokojovou chatu ve Verbier, kterou si ostatní mámy můžou půjčovat — klidně

i uprostřed sezony. Výměnou za to její příšerná trojčata Tripa, Teddyho a — co já vím — Trumberu, nikdo nikdy nezapomene pozvat na žádnou narozeninovou oslavu. Na rozdíl od Dylana.

„Podle paní Dobbinsové je přirozeně nadaný!“ mečí Hope. Už jen při zvuku toho jména cítím, jak mi po zádech přeběhne mráz. Měla bych odsud rychle vypadnout.

Farzanah, stojící po jejím boku, zdvihne jedno dokonale tvarované obočí a nijak se nesnaží maskovat skepsi. „Skutečně?“

Na rozdíl od Hope má Farzanah opravdovou práci — poskytuje „dermatologickou péči celebritám“, v Harrods má svou řadu produktů péče o pleť a vlastní kanceláře na Harley Street. Je to zřejmě nejpěstnější lidská bytost, s jakou jsem se kdy zblízka setkala. Má zářivou pleť, běloskvoucí zuby a hřívu tmavých vlasů, co se lesknou tak, že se v nich člověk může zhlížet jako v zrcadle. Její otec byl na sklonku devadesátých let pákistánským velvyslancem a Farzanah navštěvovala dívčí internátní školu v Berkshiru, kde pochytila stejnou britskou výslovnost, jakou se honosí ovdovělá hraběnka z Granthamu v seriálu *Panství Downton*. Její syn Zain je navrch k tomu všemu opravdový génius a tři roky po sobě vyhrál v soutěži ve stavbě modelů z lega. Hope se na Farzanah dívá spatra, ale nesnáší ji úplně jinak než mě.

Vedle nich postává Cleo Risbyová, poslouchá ovšem jenom na půl ucha a snaží se cosi vystrachat ve své obří kabelce. Cleo je ze všech matek dětí ze St. Angeles nejvíce v kurzu. Je skoro o třicet centimetrů vyšší než ostatní, má ledově blond vlasy a neustále roztěkaný výraz — jako modelka, co právě procitla ze snění. Údajně se věnuje umění, ačkoli její práce, alespoň pokud je mi známo, spočívá převážně v tom, že hulí jako fabrika před spoustou různých galerií a nechává se fotit časopisem *Vanity Fair*. Její manžel je starší než ona

a je to pohádkově bohatý dědic firmy na výrobu mražených potravin.

Cleo se ráno před školou ukáže málokdy (na to má lidi), takže se dnes jedná o mimořádnou příležitost — hlavně pro Hope, která po ničem netouží víc než stát se Cleinou nejlepší kamarádkou. Allegra Armstrong-Johnsonová ji však bohužel o několik desetiletí předběhla (s Cleo spolu bydlely už na škole), a tak je Hope nucena spokojit se s Farzanah a v mezichvil se bavit tím, že se naváží do mě.

Když peláším kolem, Hope mě chytí za nadloktí a starostlivě našpulí odulé rty. „Ach, Florence, tady jsi. Sháněla se po tobě paní Dobbinsová. Vypadalo to poměrně naléhavě.“

„Aha, hm, díky,“ zamumlám.

Farzanah zlověstně zamlaská. „A je jda. Je s Dylanem všechno v pořádku?“

S Hope si vymění vědoucí pohledy a já znovu přidám do kroku. Zbývá už jen kousek, na rohu zahnu doleva a budu v bezpečí — zbavím se paní Dobbinsově i odsuzujících pohledů ostatních matek a uteču všemu, co Dylan provedl tentokrát.

Na konci chodníku, zrovna když se chystám vydechnout úlevou, mě kdosi tvrdě štouchne mezi lopatky.

Do prdele.

Otočím se, ale za mnou nestojí paní Dobbinsová, nýbrž nějaká Asiatka s lesklými vlasy, která v ruce svírá mobil a s výrazným kalifornským přízvukem do něj cosi drmolí. „Tak jsem mu řekla, že to je naprosto bez debat, na to musíme mít krytí z New Yorku...“

Už jsem v téhle zemi prožila téměř polovinu života a málem jsem zapomněla, jak pronikavý takový americký přízvuk je, když zazní v plné síle. Ten můj se v průběhu let trochu naředil, asi jako když smícháte instantní kafe se slabým čajem.

„Ehm, pardon? Strčila jste do mě.“

Žena si ukáže na ucho, čímž mi taktně naznačí, že telefonuje. Jako bych to snad byla já, kdo ji právě nabral do páteře.

„Jasně. Ano. Na sto procent. Každopádně vám ještě zavolám,“ prohlásí, vytáhne si z ucha sluchátko a napřáhne ke mně pravici. „Jenny Choiová,“ představí se a potřese mi rukou, jako bychom spolu právě uzavřely historicky významnou dohodu o volném obchodu. „Za tamto se omlouvám. Jen se někam pokouším vmáchnout další účtovatelnou hodinu.“

Všimne si mého zmateného výrazu a dodá: „Jsem právníčka. Asi riziko povolání.“

„Jasně. My se známe?“

„Ne, kdepak, jsme tady noví. Ale paní Schulzová mi říkala, že je tady ještě jedna americká máma.“ Jenny s úsměvem přešlápne z nohy na nohu. Je přinejmenším o deset, možná i o dvacet let starší než já. Ve tváři nemá ani náznak líčení a na sobě má androgynní, neskutečně draze vypadající kancelářské oblečení. Přesně ten typ ženské, co si kliděčko nechá zavolat vedoucího.

„Mám dvojčata — Maxe a Charlieho. Měli nastoupit do školy pro americké děti v St. John's Wood, ale při pohovoru... no, hoši měli zkrátka špatný den.“ Jenny se s křečovitým úsměvem odmlčí. „Ale to je jedno. Teď jsme tady.“

Kývám a pokouším se vstřebat kanonádu informací, kterou mě zahltila. V dálce se ze školní brány vynoří paní Dobbinsová a začne pátravým pohledem zkoumat řadu rodičů odevzdávajících děti.

„No, ehm, tak vítejte v St. Angeles,“ utrousím a snažím se vycouvat, než mě paní Dobbinsová zmerčí.

Jenny si založí ruce na hrudi. „Poslyšte, co kdybyste mi na sebe dala telefon? Kvůli hraní.“

„Hraní?“ Prohlížím si Jennyinu hladkou tvář, dokonalé zuby a elegantní mikádo. Možná máme v cestovním pasu stejnou zemi, ale celkem s jistotou nic víc společného nemáme. Jak

dlouho asi potrvá, než zjistí, že jsem mezi matkami ze St. Angeles persona non grata, a odkopne mě?

„Kvůli klukům,“ upřesní Jenny. „Ráda bych, aby si tu našli pár kamarádů.“

V tu chvíli mě zmerčí paní Dobbinsová a vyrazí ke mně jako lovecký pes.

Jenny mi podá svůj mobil. „Naťukejte mi rovnou svoje číslo. Já vás pak prozvoním, ať na mě taky máte kontakt.“

Sakra práce, ta má ale výdrž. Co nejrychleji naklepu do telefonu potřebné údaje. Paní Dobbinsovou už ode mě dělí jen pár metrů a vzdálenost se rychle zkracuje.

„No, hm, ráda jsem vás poznala,“ zamumlám a obrátím se k odchodu. Už je ale pozdě. Paní Dobbinsová mi právě položila ruku na rameno.

Dostala mě.

„Paní Grimesová!“ zvolá zbytečně nahlas. „Strašně nerada vás ruším! Mohla bych si vás na okamžik vypůjčit?“

Eliza Dobbinsová je ještě mladší než já, táhne jí teprve na třicítku a má obrovské kulaté oči a vlasy černé jako uhel. Kdyby si dala trochu záležet, mohla by být hezká, ale očividně si záležet nedává. Pod obočím má šmouhy od řasenky a její ohavná viskózní halenka je posetá drobkami z muffinů. Moc nepomáhá ani fakt, že je zhruba ve stopadesátém měsíci těhotenství a všude s sebou vláčí obrovitánské břicho jako kus přezrálého melounu.

„Musím běžet,“ řekne Jenny a vycouvá. „Moc mě těšilo.“

Obrátím se k paní Dobbinsově. „Já už ale docela spěchám.“

„To vůbec nevadí,“ zašvitoří. „Kterým směrem máte namířeno? Projdu se s vámi!“ Poklepe si na vypouklé břicho. „Povídání za chůze je skvělé cvičení!“

Přejdeme ulici a já na sobě cítím upřené pohledy ostatních matek. Jejich oči se mi zavrtávají do zad a určitě teď houfně spekulují, co Dylan zase vyvedl. Nesmím se otočit, nařizuju

si. Nakonec ale, stejně jako Lotova žena, přece jen neodolám: naposledy se ohlédnu ke školní bráně. S úlevou zaznamenám, že Cleo už je pryč, ale Hope, Farzanah a Allegra stále postávají u vchodu a natahují krky mým směrem.

Paní Dobbinsová si odkašle. „Už se s vámi snažím spojit několik dní. Je u vás doma všechno v pořádku?“ Její hnědé oči jsou učiněné studánky empatie a já ji za to ještě víc nesnáším.

„Co tím jako myslíte?“ otázku se jí s kamennou tváří.

„Ten Dylanův výbuch. Minulý týden,“ připomene mi a jemně se přitom dotkne mé paže. Malinkatý kamínek na jejím zasnubním prstenu zachytí matné světlo a zaleskne se jako starý knoflík.

„Aha. Tohle.“ Snažím se moc neušklíbat. „Musíte uznat, že to vlastně bylo celkem legrační. Chci říct — netvrdte mi, že jste nikdy neměla sto chutí vysypat Teddymu Grüberovi do klína celou lavici?“

Paní Dobbinsová pevně stiskne rty. „Rádi bychom nechali Dylana vyšetřit,“ pronese pomalu a rozvážně, jako by si předtím všechno pečlivě nacvičila, aby mě příliš nerozrušila. „Externím specialistou. Doktor Lieber má rozsáhlé zkušenosti s —“

Polije mě horko.

„Dylanovi nic není,“ vyštěknu. „Nebudu ho posílat ke cvokaři, jen abyste ho mohli nacpat práškama.“

Paní Dobbinsová se zamračí. „Ujišťuji vás, že to rozhodně nemáme v úmyslu. Jde jen o to, že...“ Ztiší hlas do šepotu. „Po té nepříjemnosti s tou, ehm, želvou, je naší povinností nebrat podobné záležitosti na lehkou váhu.“

Polknu. Aféra Želvagate. Na konci minulého pololetí se u jezírka na odlehlém konci školního pozemku shromáždila skupinka kluků, včetně Alfieho a Dylana, a pozorovali tam želvu karolínskou. Podle Dylanovy verze příběhu začal Alfie

do želvy štouchat kriketovou pálkou. Dylan mu řekl, ať toho nechá, že jí tím ubližuje. Následné události jsou předmětem četných dohadů, ovšem nesporným vyústěním celé situace bylo, že Alfie potřeboval sešít krvácející ránu nad obočím čtyřmi stehy. Dylana na tři dny vyloučili ze školy a dostal „kázeňskou podmínku“. Připadalo mi to jako zbytečně krutý trest za něco, co byla zjevná sebeobrana. Nebo přinejmenším obrana zvířat. Takže jsem souhlasila s tím, že si Dylan může želvu adoptovat. Greta teď s námi spokojeně žije v teráriu v jeho pokoji.

Naproti přes ulici přestaly Farzanah a Hope předstírat rozhovor a naprosto bez skrupulí na nás civí a natahují uši, aby jim neuniklo ani slovíčko.

Celá ztuhnu. „Jenže to ti druzí kluci — Teddy, Alfie a Wolfe — oni šikanují jeho!“ Strhnu si sluneční brýle a napráhnu ukazovák k měkkému hrudníku paní Dobbinsově. „Tak co kdybyste na ulici pronásledovala jejich matky a nutila je sjednávat si návštěvy u cvokaře?“

Paní Dobbinsová na mě jen tiše zírá a nic mi na to neřekne. Naprázdno otvírá a zavírá pusku jako kapr.

„Přesně to jsem si myslela,“ odfrknu si a otočím se na patě.

Ještě mi něco křičí do zad, ale to už si to mašíruju pryč. Ať už mi chtěla říct cokoli, vítr to odvál.

Prchám z Holland Parku, jak nejrychleji dokážu. Každý sval v těle mě pálí, jako bych si u videa dala dvě lekce s Chloe Tingovou. Vrazím si ruce hlouběji do kapes a vytěsním ustaraný obličej paní Dobbinsově z hlavy. Dylan je v pohodě! Ta ženská o mém synovi nic neví.

Je pravda, že se Dylan vždycky choval kapánek zvláště. Oficiálně to přičítám tomu, že nás Will opustil, když byl náš syn ještě mimino. Jisté příznaky tu ovšem byly odjakživa. Nikdy nežvatlal, dokonce ani „mama“. A pak jsme jednoho dne

procházeli supermarketem a on buclatým prstíkem ukázal na krabici v regálu a otázal se: „Maminko, mohl bych prosím dostat džus?“ Přesně takhle. S dokonalým britským přízvukem. Málem to se mnou tehdy v té uličce švihlo.

Takže jo, Dylan nikdy nebyl jako ostatní děti v jeho věku. A ani je neměl moc rád. Kdykoli jsem ho jako malého vzala na hřiště, vyhýbal se ostatním chlapečkům i míčovým hrám a raději zapředl rozhovor s čekajícím prarodičem, znuděnou dospívající hlídačkou nebo něčí přetaženou matkou. A pravdou je, že by to udělal i každý dospělý. Takže jsem mu to nemohla mít za zlé. Děti jsou obludy.

A jasně — můj syn je kapánek temperamentní. Pochopte ale, že to pramení z jeho absolutního smyslu pro spravedlnost. Pro Dylana je všechno černobílé. Ti hodní a ti zlí. Greta a ExxonMobil. Pokoušela jsem se mu vysvětlit, že nikdo není jen hodný, nebo jen zlý (snad kromě jeho otce — ha ha) a lidské pohnutky jsou složitá věc. Ale k ničemu to nevedlo. Kdyby byl Dylan soudcem, každý případ by končil buď rozsudkem smrti, nebo úplným zproštěním viny. V jeho světě žádná šedá zóna neexistuje.

Sotva se přiblížím ke kruháči v Holland Parku, smrtonosné pasti pro chodce a předělu mezi nóbl čtvrtí s Dylanovou školou a oblastí, kde žije sůl země, tedy my, automaticky začnu zadržovat dech v podvědomém pokusu vyhnout se výfukovým plynům ze čtyřproudovky vedle mě, ucpané stojícími auty.

Dneska je prima den, připomenu si. Je pátek. Měsíc je v Jupiteru, což je příznivá doba pro nové začátky. A co je nejdůležitější, vzpomenu si a projede mnou záchvěv vzrušení, večer se setkám s Elliottem.

Všechno se co nevidět změní.

3

Shepherd's Bush PÁTEK, 8.45

Technicky vzato Fešné nehtíky otevírají až v deset, ale stejně strčím do dveří a v duchu se připravím na známé elektrické zařinčení zvonku nad nimi.

„Můžu už dovnitř?“ zavolám do ztemnělého salonu.

Linh se v tureckém sedu rozvaluje na masážním křesle, navlečená do bomberu, který vypadá, jako by byl ušitý z alo-balu, a pouští si bez sluchátek vietnamská videa na TikToku.

„Máme zavříno,“ vyštěkne. „Přijďte v jedenáct.“

„To jsem já, ty trubko,“ uklidním ji a hodím kabelku na židli, kde obvykle sedávám.

Linh vstane a v předstíraném pádu do mdlob chvíli teatrálně klesá k zemi. Kdyby to na mě nezkoušela každý druhý týden, možná bych jí na to i skočila. „Holka, už jsem si říkala, jestli nejseš po smrti. Pojď sem!“

Z ramenou mi vyprchá napětí. Ve Fešných nehtících se od mé poslední návštěvy nic nezměnilo: štiplavý pach, ulepené plastové židle, pochybné lahve s průběžně doplňovaným krémem na ruce. Moje malá oáza klidu a bezpečí.

Praštím sebou na židli a předvedu Linh své zanedbané nehty.

„Ajajaj!“ sykne s bolestným úšklebkem a pak zkonstatuje: „Aspoň vidím, žeš mi nikde nezahnula!“

„Měla jsem teď strašnej fofr.“ Což je sice lež, ale Linh je milosrdná a nevykoupe mě v ní. Místo toho se pustí do práce a postříká své nástroje dezinfekčním prostředkem ve spreji.

„Jak jde škola?“ zajímám se. Kromě toho, že lidem upravuje nehty, je totiž Linh studentkou druhého ročníku módního návrhářství na vysoké škole Central Saint Martins. Její matka, majitelka Fešných nehtů a čtrnácti dalších nehtových studií po celém západním Londýně, je ovšem přesvědčená, že Linh studuje mezinárodní finance na Londýnské škole ekonomie a jednoho dne coby jediná dcera maminčino impérium převeze. Je to pěkně zapeklitá situace.

„Pssst!“ napomene mě Linh a ukáže na televizní obrazovku za mou hlavou. „Včera v noci dostal další!“

Natočím krk k televizi. Reportérka s křivými zuby v odpudivém broskvově oranžovém saku se prochází po ulici poblíž stadionu Loftus a dychtivě svírá mikrofon.

„Cože? Kdo?“

Linh se zamračí. „Přece Škrtič ze Shepherd's Bush. Copak vůbec nekoukáš na zprávy?“

No, nekoukám.

„No tak, hm — co se teda stalo?“

„Nějaká ženská šla v noci sama domů. Příkradl se k ní zezadu.“ Linh pantomimicky sama sebe uškrtí a oklepe se. „Tenhle měsíc je to už druhá, chápeš? Ten chlap si začíná nějak troufat.“

„Jak je to vůbec možný?“ Ztiším hlas, ačkoli v salonu kromě nás dvou není živá duše. „Copak po celém Londýně nejsou, co já vím, bezpečnostní kamery?“

„Že jo! Šílený, co?“

Nedokážu poznat, jestli je znechucená, nebo nadšená. Linh hoří takovou vášní pro skutečné zločiny, jaké se vyrovná snad jen její nadšení pro umělecké módní kreace. Jsem si celkem jistá, že kalhoty, co má právě na sobě, byly původně padákem.

„Ne, ale vážně, jak —“

Linh mě ale přeruší, zvedne mou pravou ruku a strčí mi ji před oči. „Proč jsi to udělala?“ uhodí na mě. Krvácející nehtové lůžko je pozůstatkem mého zpackaného pokusu o ostříhání kůžičky. „Přece víš, že na některý věci fakt sama nestačíš. Občas potřebuješ pomoci.“

Vyhnu se jejímu pohledu a volnou rukou se začnu probírat vzorky laků. Nakonec se rozhodnu pro tak sytý odstín růžové, nad jakým by se červenala i Barbie.

Linh se zamračí. „To jako vážně? Faux Ho? Máš rande nebo co?“

Když neodpovím, změním tón hlasu na škádlivě zpěvavý. „Júúúúú! Florence má ráááááandéééé! Kdopak je ten šťastlivec?“

„Tak to není.“

Linh mě laškovně plácne do ruky. „Aha, takže je to holka? Ty si teda žiješ!“

„Ne, ne — to není —“

„Ruce do vody!“ vyštěkne Linh a ukáže na mísu vlažné vody, ve které si mám nechat odmočit svou zbědovanou kůžičku.

„Je to pracovní schůzka. S jedním hudebním manažerem, kterýho jsem kdysi znala. Jmenuje se Elliott.“ Jakmile si to dovolím říct nahlas, je mi, jako bych si vymáčkla pupínek. Okamžitá ryzí úleva.

„Tééééda!“ užasne Linh. „Takže budeš zase zpěvačka?“

Trhnu sebou a znovu se zadívám na vzorky laků.

Linh se odmlčí, jako by si v té chvíli uvědomila závažnost situace. „Jasně.“ Zamlaská, sehne se a na okamžik zmizí pod stolem. Když se znovu vynoří, svírá v dlani jako vzácný rubín lahvičku červeného laku.

Zalapám po dechu. „Je to to, co si myslím?“

Linh s vážnou tváří přikývne. „Taco Party. Už se skoro nedá sehnat — dokonce ani na eBayi. Sestřenka mi ho loni přivezla z Dubaje.“

Je všeobecně známo, že Taco Party je nejdokonalejší červený odstín, jaký kdy existoval — jako když smícháte barvu skořicových bonbonů Red Hots a Ferrari. Když vyšlo najevo, že červené barvivo pochází z ohrožených amazonských motýlů Greta oto, přestal se vyrábět.

Linh obřadně odšroubuje víčko a zhluboka se nadechne.

„Voni jak mateřský mlíčko,“ zazubí se. „A teď to koukej vyklopit!“

Před třemi dny, chvílku poté, co jsem Dylana nechala ve škole, mi zazvonil telefon. Rozvalovala jsem se zrovna na gauči, sjížděla reprízu seriálu *Polygamy Island* a třepila si konečky vlasů.

„Mám senzační zprávy!“ zahuhňal kdosi na druhém konci drátu. „Kolosální!“

„Kdo je to?“ zeptala jsem se.

„Přece Elliott, ty hlupáčku,“ prohlásil ten hlas samolibě. „Copak už jsi na mě zapomněla?“

Od chvíle, kdy jsem hlas Elliotta Rivery slyšela naposledy, uplynulo už celé desetiletí. Tenkrát jsem byla členkou nadějně dívčí kapely a Elliott byl zástupce asistenta jednatele nahrávací společnosti. Byl to snažílek s vypoulenýma očima, ulízanými vlasy a nablýskanými botami, který měl spadeno na pěknou rohovou kancelář. Will a ostatní holky si z něj utahovali, říkali mu šplhoun, nebo i hůř. Mě ale s Elliottem vždycky spojovalo pouto outsiderů, kteří navzájem cítí svoje zoufalství.

„Jak se sakra máš, Florence?“ zajímal se.

Z týdeníku *Variety* — no dobře, z pročítání tweetů týdeníku *Variety* — jsem věděla, že ze šplhouna Elliotta je teď superúspěšný hudební manažer v Los Angeles. Představila jsem si, jak s nohama na mahagonové desce stolu kouká z okna na Sunset Boulevard a sleduje, jak se pod ním všichni ti lidičkové

hemží jako mravenci. Alespoň jednomu z nás dvou se jeho sen vyplnil.

„Přejdu rovnou k věci,“ prohlásil. „Jsem ve městě a něco bych s tebou chtěl probrat. Jednu takovou příležitost.“

No konečně, pomyslela jsem si. Konečně, do hajzlu. O tomhle telefonátu — o hovoru, který má moc kouzlem vzkřísit mou kariéru — jsem snila celých deset let.

„Co takhle příští týden?“ nadhodila jsem a u toho už jsem si v duchu propočítávala, kolik návštěv různých salonů se mi do toho mezidobí podaří vmáchnout.

„Ale to ne, drahoušku. V sobotu ráno letím zase zpátky do L. A. Začíná období předávání cen, musím se nachystat. Co bys řekla na pátek?“

„Tenhle? Jakože za tři dny?“ Z hlediska načasování to nebylo úplně ideální. Na to, abych si všechno vytrhala, nablýskala a nalakovala, a vzbudila tak alespoň zdání své bývalé slávy, potřebuju minimálně deset dní. Pokud ale nemám jinou možnost než pátek, nějak to zařídím.

„Jasně,“ vyhrkla jsem. „Tak jo, v pátek.“

„Výborně. Některá z mých asistentek ti pošle podrobnosti.“

Zavěsili jsme a já se úplně vznášela, jako by mě nafoukli heliem. Neměla jsem se o ty skvělé zprávy s kým podělit, tak jsem si třikrát po sobě udělala snímek obrazovky s výpisem hovorů, abych měla důkaz, že se to doopravdy stalo.

O čtyřicet minut později jsem dostala e-mail od Elliottovy asistentky (asst1@elliotttrivera.com) s potvrzením, že v 19.00 máme rezervaci v biodynamické dim sum restauraci v Hackney jménem Mr. Bang-Bang, kam si mohou zákazníci donést vlastní jídelní hůlky a pomoci personálu s mytím nádobí.

Následovalo osmačtyřicet hodin nejintenzivnější kosmetické přípravy v mém životě. Všechno začalo ve vlhkém studeném sklepě v Marylebone, kde mi jakási prťavá Ruska